

Нека се спремъ на тоя образъ. Влѣземъ ли въ вжтрешната часть на Боянската църква, ние ще почувствуваме какъ отъ лѣво ни гледатъ две добри очи. Тукъ е изписанъ въ цѣлъ рѣстъ Спасителя. Той е седналъ на украсенъ съ скъпоценни камъни и бисери тронъ. Облѣченъ е съ сребриста долна дреха и загърнатъ въ тъмно-синя мантия. Лѣвата му ржка държи подвѣрзано съ злато и скъпоценни камъни евангелие. Дѣсната се повдига малко нагоре и благославя. Колко чиста и хубава е тая благославяща ржка? Така чисто и хубаво е и продълговатото му кротко лице. Той има кестеняви, меки, пригладени коси. Две голѣми тжжни очи, съ дълбокъ и влаженъ погледъ, проникватъ въ душата ни като го гледаме. Колко е добъръ и благороденъ благославящия Христосъ въ Боянската църква! Ние чувствуваме колко много той ни обича, колко много той се грижи за насъ, какъ се радва когато сме добри и какъ скърби когато сме лоши!

Той е изобразенъ още веднажъ горе на купола и ние трѣбва да вдигнемъ очи, за да видимъ и тоя чудесенъ образъ. По купола сж наредени звезди и срѣдъ тия звезди стои Вседържителъ Христосъ. Колко сж хубави и меки коситѣ му! Тоя високъ куполъ, осѣянъ съ звезди, представя небето и върху това небе, което поддържатъ отдолу осемъ хубави ангели съ бѣли дрехи и бѣли крила, се явява чудния образъ.

Но Иисусъ Христосъ е изписванъ и като мъченикъ. Въ църквата на Земенския манастиръ, който се намира въ Западна България до

линията между градоветѣ Радомиръ и Кюстендилъ, сж изписани всички сцени на страстната седмица, като се започне отъ Гетсиманската градина. Ето Христосъ предъ Пилата. Той е правъ, съ вързани отпредъ ржце. Неговото страдалческо лице съ полуотворени устни и тжжни очи е наведено къмъ дѣсното рамо. Той е мълчаливъ. Той страда, за да изкупи грѣховетѣ на човѣчеството.

Старитѣ икони по стениѣ на църквитѣ ни разправятъ и за разпятието на Иисуса Христа. Въ дѣното на църквата Св. Петъръ и Павелъ въ градъ Търново е изобразено снемането на Христа отъ кръста. Христосъ е вече мъртавъ. Измъченото Му тѣло е проснато по срѣдата на тия, които сж Го свалили отъ кръста и Го държатъ. Главата Му е отпусната налѣво и съ склопени очи. Една безкрайна тжга е застинала върху благородното Му лице. Устнитѣ Му сж свити. Чертитѣ на лицето сж чисти. Отъ дѣсно до Него е младия апостолъ Иоанъ. На отсрещната страна е Неговата майка — Св. Богородица, която Го гледа съ жалъ. Дълбока скръбъ покрива нейното свето лице. Тя притиска съ дѣсната си ржка, едната Му отпусната вече ржка и го придържа.

Ние можемъ да видимъ Иисуса по стениѣ на старитѣ църкви и следъ Възкресението Му, когато слиза въ Ада, за да извади отъ тамъ праотцитѣ на човѣшкия родъ — Адамъ и Ева. Тая сцена е изобразена еднакво въ Боянската църква и въ една забутана и издѣлана въ скалитѣ църква по течението на рѣката Русенски Ломъ. Тукъ Иисусъ Христосъ не е вече тжженъ. Той е